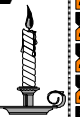

בס"ד כב' מר-חשון ה'תשע"ח

הדלקת נרות - 16: 25

צאת השבת - 17: 15

רבנו תם - 17: 49

שעון חורף - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שמונה עשרה - עלון מס' 887

@ ניתן להקדיש את העלון או שיעורי הלויין

במוצ"ש לברכה והצלחה, פרנסה טובה, רפואה

שלימה, זיווג הגון, זש"ק, או לעיני יקירכם.

מערכת העלון : 054-7743834

עברתם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל

לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות נ"י

פסטידון: "והמלך דוד" (מלכים א' א')

מרתק - ראו בעמוד 2
סיפור מההפטרה

פרשת חיי-שלח

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה הרביעית בביה"ב "אוהל-מועד" ב- 20:30

מענייני הפרשה:

← מרת שרה וקבורתה, רכישת מערת המכפלה.

← אברהם שולח את אליעזר לחפש אשה ליצחק.

← נישואי יצחק ורבקה.

← רשימת צאצאי אברהם.

← פטירת אברהם אבינו וקבורתו במערת המכפלה

לצד שרה.

← רשימת בני ישמעאל ומותו.

← "ויהי חיי שרה מאה..."

ויוהי חיי שרה מאה... "ס"ת שם הוי"ה, חיי שרה

מ'אה ר"ת 'שמח', מ'אה ש'נה ו'עשרים ר"ת 'שמנו',

לרמוז שכל חייה ומעשיה היו בשמחה ותמיד קיימה

את רצונו יתברך למען שמו באהבה. (החידוש היומי)

← "והמת שרה בקריית ארבע היא הברזן" (כ"ג ב')

יובן על פי מה שאמרו רבותינו במדרש (איכה רבתי

א'): קשה סילוקן של צדיקים כחורבן בית המקדש.

זהו שם שמר: ותמת שרה... היא **חורבן** - אותיות:

חורבן. רצונו לומר, שמיתת שרה היא חורבן כחורבן

בית המקדש לפי שהיתה צדקת.

← "מאה שנה ועשרים שנה ושבט שנים..."

בת ק' כבת כ'. פרק ק' בתהילים זה "מזמור לתודה",

פרק כ' זה "יענך ה' ביום צרה", בכל המצבים צריך

להודות לה' גם ביום צרה, ועוד שהמנהג לומר פרק של

"יענך ה'" בקול ובמתינות, גם "מזמור לתודה" צריך

לומר כך, בשו"ע או"ח סי' נא כתוב, "מזמור לתודה"

יש לאומרה בנגינה וכך להודות לקב"ה על הכל.

← "ויאמר לא אוכל עוד אם דברתי דברי"

אליעזר אמר להם אני צריך לברך קודם "על נטילת

ידים" "והמוציא". ולכן אומר "דברי", תגיד כבר,

והכוונה בחטיפה, ויאמר "עבד אברהם אנכי", **אצלי**

לא עושים זאת בחטיפה, אני מתפלל ומברך בכוונה

ובמתינות, וכך ניצל ממוות שזממו לו. (בעל הטורים)

← "מה יצא הדבר..."

בעלון "לאור הנר" (הרב לוינשטיין) מובא בשם אחד

ממשתתפי השיעור של הרב לוינשטיין, שבמילה

"**שידוך**" רמוזה ההשגחה העליונה שיש בענייני

שידוכים וזיווגים, שכן מילה זו מורכבת בחלקה

הראשון מהאותיות **ש-ד-י**, ובחלקה השני מהאותיות

כ"ו, שהן כידוע הגימטריא של אותיות שם **י-ה-ו-ה**.

← "בוא בריך ה'..."

אומרים חז"ל שבגלל שלבן אמר לאליעזר "בוא ברוך

ה'" יצא אליעזר **מכלל אורו ונכנס לכלל ברוך**.

← "ויאמרו, מה יצא הדבר" (כד, ג)

שמעתי שאלה ותשובה בעניין זה על דרך היוארט":

מה פשרה של האמונה העזה שתקפה פתאום שני

"צדיקים" כלבן ובתואל, עד שהכריזו שניהם "מה יצא

הדבר?": אלא, שלבן ובתואל הבינו שהגיעה העת **לשלב**

דמי שדכנות לאליעזר, ועל כן התחמקו מהתשלום

ואמרו שני הרמאים "מה יצא הדבר", חלקו של

אליעזר בשידוך זה הוא מזערי בלבד, **כי הניסים**

הגלויים מראים שהקב"ה הוא שהוביל שידוך זה...

← "ויגזיף יומת אברהם" (כ"ה ח')

מובא במדרש: באותו יום שנפטר אברהם אבינו עמדו

כל גדולי הדור ואמרו: אוי לו לדור שאבד מנהיגו ואוי

לה לספינה שאבד קברניטה. וקשה: מהו הלשון "**באותו**

יום"? די לומר כשנפטר אברהם אבינו. ונראה לומר

שיש הבדל בין צדיק לצדיק. יש צדיק שהוא לנפשו ולא

היתה לקהל בחייו כל הנאה ממנו. ויש צדיק שמורגש

חסרונו לעולם תיכף בהעדרו שהוא מנהיג אותם, עוזר

לעניים, לתלמידי תיכף כחמים וכי'. **כך היה אברהם אבינו**

עטור במידת החסד. זהו שאמר המדרש: "באותו יום"

- **שתיכף הרגישו כל גדולי הדור בחסרונו**. (זית רענן)

← "ויביאה יצחק... ויקח את רבקה תהי לו לאשה... ויוסף

אברהם ויקח אשה ושימה קטורה"

על סמך האמור כאן (שקודם השיא אברהם את יצחק

ואח"כ נשא לעצמו לאשה את קטורה) כותב בעל

הטורים: "דרך ארץ, שמי שמתה אשתו והניחה לו

בנים, ישיאם קודם שישא אחרת".

פינת הניבים והפזמונים

האף תספה צדיק עם-רשע = האם מפני

הפעם שאתה פועס על הרשעים תשמיד צדיקים

עמם?

דוגמה: פאָשר התנהלו קרבות בעיראק איש מבין

הלוחמים לא שאל את עצמו: "האף תספה צדיק עם-

רשע?"

מקור: האף תספה צדיק עם-רשע; [בראשית י"ח, כג].

"אברהם מבקש רחמים על אנשי סדום" (ניבונקון)

הסידור **מכשול מדרך עמי!** העלון טעון נגינה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל עיני קטן.

ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

י"ל ע"י ארגון "אברהם יגל" 054-7743834

פירוש חזיוןש נפלא

"ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבת" (כד, יא)

אמרו חז"ל (ברכות נד ע"ב): "ארבעה צריכין להודות - יורדי הים, הולכי מדבריות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא". והשלחן ערוך (או"ח ר"ט) מוסיף: וסימנך: "וכל החיים יודוך סלה".

חולה, יסורים, ים, מדבר.
ושמעת מי מדידי הרב משה סרצ'וק בשם חכם יצחק אסא, שמחמי סוריה, שזה רמוז במקרא שלפנינו:

"ויברך הגמלים" - ברכת הגומל, מי חייב בה?
"מחוץ לעיר" - הולכי מדבריות.

"אל באר המים" - יורדי הים.

"לעת ערב" - מי שהיה חולה (כמו שאומרים חז"ל עד שלא שקעה שמשו)).

"לעת צאת" - מי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא.
ואימתני מברכים ברכה זו? - **"השאבת"**, ראשי תבות: **ת**ברכה **ש**מברכים **א**חרי **ב**רכת **ת**ורה. (ומתוך האור)

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

מהי מיומנות חברתית?

יש לחנך את ילדינו למיומנות חברתית, שכוללת בתוכה מגוון רב של כישורים חברתיים המאפשרים להתנהג בחברה בצורה הולמת ומקובלת בחברה אליה הוא משתייך ובה הוא חי, ותוך כך ליצור קשרי גומלין חברתיים שונים, כאלה שבעזרתם יפתח את עצמו ברמה האישית, הרגשית, החברתית והערכית.

המיומנויות החברתיות נמצאות בכל יום בחיינו: יוזמה (למשל, היוזמה לרכוש חברים), שיתוף פעולה (למשל חלוקת תפקידים), כישורי שיחה (למשל היכולת להקשב ולהבין את המסר שנאמר), היכולת להבין את רגשות האחר, היכולת להביע רגשות חיובים ושלילים בצורה כזו שאחרים יבינו, היכולת לקבל ולכבד סמכות, חוקים, היכולת לדחיית סיפוקים ועוד ועוד... נדמה שבכל התנהגות שלנו בחיינו חבויה איזשהי מיומנות חברתית. לחנך או לכייף?

חינוך לפעמים יכול להיות חווייתי ואפילו רצוי ומומלץ מדי פעם לשלב בחינוך ילדינו חוויות "מהשטח" כאלה שייזכרו ויקלו את ההבנה של הדברים ובכך יקלו על רכיבת ההתנהגות והפנמתה.

כל הישועות והברכות

לשרון ושרונה ישראלי
שתרמו לסעודה הרביעית בלויין זכות השיעור בלויין וזכות מרן **עובדיה יוסף** זצ"ל נתן בעדם שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מיוצאי חלציהם. ולעניי חיים ישראל בן אברהם ז"ל

ברכות ואילו"ם

לקובי ודורין אברהם
להולדת הבן נ"י. יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מיילי דמיטב וברכה והצלחה **ליחזקאל ואסנת אברהם** **לראובן ורבקה דלל**

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של **הראשון לציון** הררה"ג **יצחק יוסף** שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

ברכה ותפילה

למורן בת שובלמית ו**לאיריאל** בן שובלמית הקב"ה יזכה אותם **לזיווג הגון משורש נשמתם הטהורה** ויקימו במהרה בית נאמן וכשר בישראל וברכה והצלחה להוריהם **שימואל** ו**שושלתמית** מחדרן

ברכות ואילו"ם

לדוד ויעלי ישראלי
בהגיע הבן משה לגיל **החלק"ה** יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו וברכה והצלחה **למשה וירקי ישראלי** **לדוד ואורלי טייטל**

ברכות ואילו"ם

לדוד והדר דידי
להולדת הבן נ"י. יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מיילי דמיטב וברכה והצלחה **לדניאל ושמחה דידי** **לששון-דרור ורות אליאט**

ברכה ותפילה

לעני הצנוע והענו **יוסף דוקוקר** בן רחל ומשה ז"ל השביע פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

ברכה ותפילה

לעני הצנוע והענו **חיים ישראלי** בן אברהם ז"ל ביום שני כד' חשון פקידת שנתו

ברכה ותפילה

לעני הצנוע והענו **חיים דמארי** בן כד'ה ז"ל ביום ראשון כו' חשון פקידת שנתו

ברכה ותפילה

לעני הצנוע והענו **אור שרואידי** ז"ל ביום שישי כח' חשון פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

ברכה ותפילה

לעני הצנוע והענו **משה חיים מוסאי** בן אסתר ושמואל ז"ל שנפטר השבוע יח' חשון מן השמיים תנוחמו עם שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

ברכה ותפילה

למשפחת מוסאי היקרה צוות "אברהם יג"ל" משתתף בצערכם בפטירת הצנוע והענו **משה חיים מוסאי** בן אסתר ושמואל ז"ל שנפטר השבוע יח' חשון מן השמיים תנוחמו עם שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

שבת שלום ומבדר

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :

שלמה לארי בן מרים הי"ו	אברהם-יגל בן רעות הי"ו	לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתהיה משאלה עזרא נאמן בן חנוס ז"ל שמואל אברהם בן גולשן ז"ל יוסף כרמי בן רחל ז"ל נפתלי דהן בן רבקה ז"ל משיח אליאט בן רחל ז"ל דוד נתנן בן מרים ז"ל חיים אטון בן לויזה ז"ל	משה נאמן בן מרים הי"ו	אברהם-יגל בן רעות הי"ו	ניסים דודי בן שרה הי"ו	יצחק נאמן בן שרה הי"ו	שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת נעימה שלמוזה בת מרים מנב"ת חנה דוידי בת שרה מנב"ת דינה מוסאי בת חנה מנב"ת לידה הונית בת מרי מנב"ת דליה נסימי בת גורג'יה מנב"ת רזיה סינדני בת חנה מנב"ת
משה נאמן בן מרים הי"ו	אברהם נאמן בן מרים הי"ו	מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו	ישראל פרג'י רפאל בן מרים הי"ו	נחוראי-חנניה בן דינה ומיכאל באבאי באבאי בן מורווי הי"ו	יהונתן אייראלי בן שרה הי"ו	לאה אלעזר בת חנה מנב"ת	נאית יעקובי בן גולשן מנב"ת

נטילת ידים ללא כלי

שאלה: למדנו שבנטילת ידיים שאחרי הכניסה לשירותים, אין צורך ליטול ידיים מתוך כלי דוקא, אלא ניתן לשטוף ידים ישירות מן הברז. האם הוא הדין גם כן לענין נטילת ידים שקודם הסעודה, שיהיה מותר ליטול ישירות מתוך הברז, על ידי פתיחתו וסגירתו שלש פעמים, או שיש חיוב ליטול דוקא מתוך כלי?

תשובה: בנידון זה, אם אפשר ליטול ידים לסעודה על ידי פתיחת הברז וסגירתו שלש פעמים, כתבו הפוסקים לדון מצד כמה ספיקות שישנם בברז.

”כוח נותן“

הספק הראשון הוא, מצד מה שמבואר בגמרא, שצריך שהמים הזורמים על היד בשעת הנטילה, יבואו מ”כוח נותן”, כלומר, שלא יזרמו המים מאליהם, אלא מכוח אדם ששופך את המים. אבל אם המים באים מכוח עצמם, כגון דלי שיש בו נקב ומזלפים ממנו מים, אי אפשר ליטול ידים באופן זה, כיון שהמים באים מאליהם ולא מכח נותן.

ולגבי ברז מים, מאחר ופתיחת הברז נעשית על ידי אדם, נראה אם כן, שנחשב הדבר כאילו המים באים מ”כוח נותן”, וכפי שיש הלכה בידינו שחבית מים שיוצא ממנה ברז, יכול ליטול ידיו מהברז שיוצא מן החבית. ולפי זה לכאורה נראה שאפשר להקל וליטול ידיים ישירות מן הברז.

”כלי“

אלא שמצד אחר יש לפסול נטילה מן הברז, והוא מפני שעל פי ההלכה, צריכה הנטילה לקראת הסעודה, וכן נטילת ידים של שחרית (כלומר, בבוקר לאחר הקימה מהשינה), להיות מכלי דוקא, ויש לדון אם הברז נחשב ככלי לענין זה, שהרי הוא מנוקב משתי צידיו כעין ”צינור“ ואינו נחשב כלי, וכן הסכמת רבותינו האחרונים, שהברז אינו נחשב ככלי לנטילת ידים.

אבל אם הברז מחובר בצינורות לחבית שמונחת על הגג, (כפי שהיה מקובל עד לא מכבר, ועד היום הדבר כן בכמה מקומות), לכאורה יש לדון שהברז והצינור נחשבים כחלק מן החבית, והחבית ודאי נחשבת ככלי, וממילא מותר ליטול ידים מן הברז המחובר לחבית. אלא שיש לומר שאדרבא, כיון שהמים עוברים דרך הצינור שאינו נחשב כלי, לא נחשב הדבר כנוטל מן החבית. וכן דעת מורינו הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ”ל, שאין להכשיר נטילה זו, מפני שהצינורות המפרידים בין החבית לברז, גורמים שלא יהיה נחשב כנוטל מן החבית הכשרה מצד עצמה לנטילה. אולם לדעת מרן רבינו עובדיה יוסף זצ”ל, בשעת הדחק, כאשר אין לו כלי אחר לנטילת ידים, מותר ליטול על ידי פתיחת וסגירת הברז, שלש פעמים, אלא שכל זה בתנאי שהברז מחובר לחבית המים שעל הגג.

סיכום הדינים:

לאחר נגיעה בנעליים או ברגליים, יש ליטול ידיים. ונכון ליטול ידיים שלש פעמים לסירוגין. אין צורך ליטול על ידי כלי. אלא כיכנס תחילה יד ימין תחת זרם המים היוצאים מן הברז, ואחר כך יד שמאל, ושוב יעשה כן שלש פעמים. הנוגע בנעליים חדשות שלא ננעלו מעולם, אינו חייב ליטול ידיו. והנוגע בגרביים נקיות, אינו נוטל ידיו. הנוגע בשרוכי הנעליים, ולא נגע בנעל עצמה, אינו צריך ליטול ידיו.

הידעת? סיפור מההפטרות

הפטרות חיי-שרה: ”והמלך דוד“ מלכים א' א'

בפרשתנו: בחלקה הראשון עוסקת פרשת השבוע בקניין מערת המכפלה ובחלקה השני סיפור שליחת העבד למצוא אישה ליצחק, ונישואי רבקה ויצחק. רבקה תופסת את מקומה של שרה באוהל האבות: ”ויביאה יצחק האהלה שרה אמו, ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאבה, וינחם יצחק אחרי אמו“. כאן מסתיימת פעולתו של דוד האבות הראשון אברהם ושרה ומתחילה פעולת הדור החדש, יצחק ורבקה. ועוד התורה מספרת כי אברהם דואג כבר בחייו שיצחק יהיה יורשו, ולא בני הפילגשים, שנאמר ”ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו חיי...“

בהפטרות: מסופר על אחרית ימיו של המלך דוד, ועל הבטחתו בשבועה כי שלמה, בנה של בת שבע, ימלוך אחריו, וזה היה לאחר שאדוניה מנסה להמליך את עצמו למלך על עם ישראל ומתנהג כמעשה המלכים, למרות שלא הוסמך להמשיך את דרכו של אביו. גם אברהם בפרשה, וגם דוד בהפטרות מגיעים לסוף ימיהם ודואגים להמשכיות. שניהם דואגים ליורשים רוחניים. אברהם מייעד את המשכיות לבנו הצעיר יצחק, ומדלג על בנו הגדול ישמעאל. יצחק, בנה של שרה, הוא הראוי למלא את הצוואה שאברהם מייעד לביתו, ולפיכך בו בחר אברהם. בהפטרות דוד דוחה את בנו הגדול, אדוניה בן חגית, המתנשא לאמר: ”אני אמלוך“, ונשבע לבת שבע אם שלמה: ”כי שלמה בנך ימלוך אחרי והוא ישב על כסא“. בפרשתנו נאמר: ”ואברהם זקן בא בימים“, כך גם בהפטרות: ”והמלך דוד זקן בא בימים“, אברהם שולח את עבדו למרחקים, כדי לנסות ולמצוא אישה ראויה לבנו. כדי שיוכל למלא את צוואתו: ”כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט“. רק לאחר שנמצאה האישה המתאימה, יכול אברהם לסיים את חייו בשקט: ”וימת אברהם בשיבה טובה, זקן ושבע ימים“. הכתוב מספר על דוד: ”ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו“. (שמואל ב' ח'). בילקוט שמעוני לתחילת ספר מלכים, מקשר המדרש בין אברהם בזקנותו לדוד בזקנותו. שניהם זכו לזקנה מכובדת רק בזכות שעשו צדקה: זהו שאמר הכתוב (במשלי ט"ז, לא) ”עטרת תפארת שיבה“, היכן היא מצויה? ”בדרך צדקה תמצא“. ממי אתה למד? מאברהם, על ידי שכתוב בו ”ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט“, זכה לשיבה, שנאמר בו 'בשיבה טובה' וזכה לזקנה שנאמר 'ואברהם זקן בא בימים'. וכן אתה מוצא בדוד, על ידי שכתוב בו ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו. וזכה לזקנה. שנאמר: ”והמלך דוד זקן בא בימים“.

(בצפייה לגאולה בקרוב ג.י.פ.)

הטבחית

מעשה שהיה כאן בעיה"ק ירושלים: אישה בת 35 אימא ל-9 ילדים, חלתה במחלה קשה ל"ע. האימא כבר 3 שנים שוכבת בהדסה עין כרם, ובשנה האחרונה התייגשו ממנה כבר כל הרופאים, וזו שאלה של ימים ספורים. הבת הגדולה דבורי, בת 14 צמודה לאימא, ולא עוזבת אותה לרגע. יום אחד האימא פותחת את העיניים ומבקשת מדבורי שתצא מהחדר. דבורי מבינה שכנראה הגיע הזמן, והאימא לא רוצה שיישאר לה זיכרון ורושם אחרון של מות אמה. טוב, דבורי רצה אל הדלפק והיא מתקשרת לאבא שלה ובוכה... היא בקושי יכולה לדבר, והיא אומרת לו: "אבא תבוא מיד... ואבא, אתה ביקשת ממני שאני אזכיר לך ברגעים האלה להביא נרות נשמה, אז אני מזכירה לך..." האחות מתחילה להתכונן, גם היא מבינה שזו שעת שערי מוות. האחות לוקחת את דבורי והן נכנסות לחדר של אימא ונשארות מאובנות. מה קרה? האימא הרימה את השמיכה מעל הראש, ופורצת בבכי. "ריבונו של עולם, אינני טיפשה, ואני מודעת היטב למצב שלי. אני מרגישה שנשארה לי שעה, אולי שתיים לחיות. אבא שבשמיים, אני רוצה לשאול אותך שאלה... איזו תועלת תהיה לך מעוד מצבה בהר המנוחות? איזו תועלת תהיה לך מעוד שני פרקי תהילים באזכרה שלי? אבא שבשמיים, אני רוצה לעשות איתך עסקה. אתה מלך ממיית ומחיה! אל רופא רחמנו אתה! תן לי לחיות ותהיה לך ממני תועלת. אמנם אני פטורה מתלמוד תורה, אבל אני מבטיחה לך שאני אהיה שפחה בשבילך, ואת כל הבקרים במשך כל החיים שלי אני מקדישה ללומדי תורה. כל יום מ-8 עד 2 בצהריים, אני אעמוד ואבשל עבור לומדי התורה! בורא עולם תנסה אותי..." ככה האימא בוכה, ותוך כדי בכי היא נרדמת.

האחות חוזרת לדלפק להירגע מעט, ומבררה'לה לא זה. אחרי 20 דקות האימא מתעוררת ומבקשת מעט מים לשתות. כבר קרוב לשנה שהאימא לא לוגמת מים, אין ויש, הכול רקוב שם. אבל דבורי יודעת שהצדיקים לפני שנפטרים מבקשים מים, כדי לברך 'שהכול נהיה בדברו', להצדיק עליהם את הדין. דבורי יודעת שאם עכשיו האימא מבקשת מים זה הסוף... אבל היא ניגשת למלא את רצונה האחרון של אמה, והאחות אומרת לה: "דבורי את תחנקי את אימך, אין לה ויש, אין לה קיבה, היא תיחנק מיד..." אבל דבורי לא יכולה לטוב. האימא מברכת 'שהכול נהיה בדברו', ולוגמת מן הכוס. לא, היא לא נחנקת... היא מסיימת את הכוס ורוצה עוד כוס מים. האחות פרצה בזעקה... האחות האחרות ששמעו את הזעקה נכנסו לראות מה קרה, ולתדהמתם האימא שלא הכניסה לגופה כבר שנה מים, מתחילה לשתות כוסות הרופאים, וביניהם מנהל המחלקה, ראו שיש מהומה שביב מיטתה, נכנסו גם הם לחדר, והם לא מאמינים למה שהם רואים. האימא מסיימת כוסות של מים ומבקשת מדבורי דבר מאכל. המנהל אומר: אני כבר 40 שנה רופא, ולא ראיתי דבר כזה מימיי!

פחות משבוע, והאימא יושבת במונית עם תעודת שחרור בדרך הביתה. אבל היא מבקשת מבעלה שיעצור בשכונת בית וגן. הבעל עולה לישיבה אחת, מספר לראש הישיבה את הסיפור, והיא מתקבלת לעבוד כטבחית... היא כבר עובדת שם 37 שנים!!! צעד קטן של שינוי כיוון, ואפילו על שערי מוות אפשר להיוושע! (אפריון שלמה)

קדושת השבת

הרב יצחק איזנבך נולד למשפחה ירושלמית נודעת. בשחר ימיו היה ילד פעיל ועליו שהפך את רחובות ירושלים וסמטאותיה למגרשי משחקיו ותעלוליו.

היה זה ביום השבת, בשעת אחר הצהריים. איצ'לה בן השמונה עשה את דרכו לעבר הכותל המערבי, כשהוא חולף בשער יפו ועובר בעיר העתיקה דרך רובע המאוכלס בערבים. לפתע צדו עיניו מטבע זהב נוצצת על הקרקע בצד הדרך.

ערכה של מטבע כזו היה כה רב עד כי אפשר היה לכלכל באמצעותה משפחה ברוכת ילדים כשלו במשך שבועיים. הדחקות בביתו של הילד היתה גדולה, לפיכך הוא התרגש מהאפשרות הטמונה במציאה זו לסייע לכלכלת משפחתו. הנער זכר היטב שעקב קדושת השבת אסור לו להרים את המטבע, שהיא בגדר מוקצה! על כך הניח הנער את רגלו עליה כדי להסתירה מאנשים אחרים. הוא החליט לעמוד כך עד צאת השבת, כאשר יוכל ליטול אותה ולהביאה להוריו. עד צאת השבת נותרו ארבע שעות, זמן שאולי היה מהווה בעיה לגבי ילדים אחרים בני גילו, אך איצ'לה היה נחוש בדעתו ולא ראה כל קושי בהמתנה מעין זו. כך ניצב הילד ברחוב הערבי למעלה משעה, עד שלפתע התקרב אליו נער ערבי ושאלו מדוע הוא עומד כפסל ואינו מש ממקומו. תחילה לא השיב לו דבר, אך הנער המשיך לחקור אותו, והוא ענה לו בתמימות ילדותית: יש לי משהו מתחת לרגלי שאסור לי להרימו מפני שהיום שבת. אני שומר על זה ומחכה עד אחרי שבת, כדי שאוכל...

בטרם סיים איצ'לה את משפטו, הדף אותו הנער הערבי והפילו ארצה, גחן במהירות לעבר המטבע, חטפה ונמלט. איצ'לה שכב המום על הקרקע. עד שהתאושש והתרומם, כבר הספיק הנער הערבי להיעלם מן העין. איצ'לה ידע שיהיה זה חסר תכלית, ואפילו מוסכן, לרדוף אחרי נער ערבי בעיר העתיקה. עשה הילד המדוכדך את דרכו בחזרה לעבר בית המדרש של הרבי מטשרנוביל, הרה"ק נחום טברסקי, שם נהג אביו להתפלל מנחה ולאכול סעודה שלישית. בדרך כלל היה זה תפקידו של איצ'לה לסדר את הכסאות, לערוך את השולחנות ולהגיש את המזון עבור כל הסועדים במחיצת הרבי, אך הפעם חרג ממנהגו והצטנף לו בפינה בחוסר מעש.

הרבי מטשרנוביל שחיבב מאוד את הילד, הבחין שמשוה אצלו אינו כשורה, והוא תר בעיניו אחרי איצ'לה. ראה הרבי את הילד העצוב היושב לו לבד בקרן זוית, ניגש אליו ושאל אותו: "מה קרה היום? אתה נראה כל כך עצוב. כולנו זקוקים לך לעריכת השולחן!" סיפר איצ'לה לרבי את קורותיו באותה שבת. הרבי הקשיב בתשומת לב, ואמר לו: "בצאת השבת בוא בבקשה אל ביתי". במוצאי שבת יצא הילד עם הרבי לעבר ביתו, שם, בבית, פתח הרבי את מגירת שולחנו, והוציא ממנה מטבע זהב דומה לזו שהילד ראה בעיר העתיקה. "הנה, המטבע הזו שלך", אמר הרבי, "היום קידשת שם שמים באופן בולט, בכך שלא הרמת את המטבע בגלל קדושת השבת. הנה לפניך מטבע זהב אחרת. שלך היא. אני מבקש רק את שכר המצוה. איצ'לה היה המום. האמנם היתה זו מצוה כל כך גדולה? האמנם היה ערכה כה רב? הוא הביט במטבע הזהב וחישב במהירות כל מה שאפשר לקנות באמצעותה עבור משפחתו. ואז הוא נשא את עיניו אל הרבי ואמר: "אם כה גדול הוא ערכה של המצוה, הרי שהמצוה אינה עומדת למכירה!" גחן הרבי לעבר הילד ונישקו במצחו. במשך שנים רבות אחר כך נהג ר' יצחק לספר לילדיו ולנכדיו, שהלחק הזה שלמד בילדותו מהרבי מטשרנוביל המחיש לו יותר מכל, מה שלמד במשך שנותיו בעתיד. וגדל המשמעות של קיום המצוות. (בנתיבות המגיד)